

Sfântul Silvan
Athonitul,
Icoană

sunt mute de uimire în fața ei.

Chiar dacă viața Maicii Domnului e ca învăluită într-o tăcere sfântă, Bisericii noastre Ortodoxe Domnul i-a dat să cunoască că iubirea ei îmbrățișează întreaga lume și că, în Duhul Sfânt, ea vede toate noroadele de pe pământ și, asemenea Fiului ei, îi este milă de toți și miluiește pe toți.

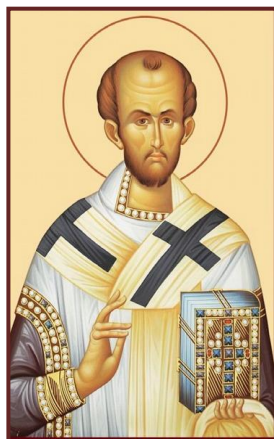
Ah, dacă am ști cum iubește Preasfânta pe toți cei ce păesc poruncile lui Hristos și cât îi este de milă și se întristează pentru cei ce nu se îndreaptă. Am simțit acest lucru pe mine însumi. Nu mint, spun adevărul înaintea feței lui Dumnezeu, pe Care sufletul meu îl cunoaște: cu duhul am cunoscut-o pe Preacurata Fecioară. N-am văzut-o, dar Duhul Sfânt mi-a dat să o cunosc pe ea și iubirea ei pentru noi. Dacă n-ar fi fost milostivirea ei, aș fi pierit de mult, dar ea a vrut să mă cerceteze și să mă lumineze să nu

mai păcătuiesc. Ea mi-a spus: „Nu-i frumos pentru Mine să mă uit la tine să văd ce faci!” Cuvintele ei erau plăcute, liniștite și blânde, și ele au lucrat asupra sufletului meu. Au trecut de atunci mai mult de patruzeci de ani, dar sufletul meu n-a putut uita aceste cuvinte dulci și nu știu ce i-aș putea da în schimb eu, păcătosul, pentru dragostea ei față de mine, necuratul, și cum voi mulțumi bunei și milostivei Maici a Domnului.

Cu adevărat, ea este Ocrotitoarea noastră la Dumnezeu și chiar și numai numele ei bucură sufletul. Or, tot cerul și tot pământul se bucură de iubirea ei. Lucru minunat și neînțeles. Ea viază în ceruri și vede neîncetat slava lui Dumnezeu, dar nu ne uită nici pe noi, sărmanii, și acoperă cu milostivirea ei tot pământul și toate noroadele.

Și pe această Preacurată Maică a Sa Domnul ne-a dat-o nouă. Ea este bucuria și nădejdea noastră. Ea este Maica noastră după duh și, ca om, e aproape de noi după fire și tot sufletul creștinesc e atras spre ea cu iubire.

(Cuviosul Silvan Athonitul, Între iadul deznădejzii și iadul smereniei, în traducere de Preot Prof. Dr. Ioan Ica și Diac. Ioan I. Ica jr., Editura Deisis, Sibiu, 2001)

Sf Ioan Gură de
Aur, icoană

Crucea

Crucea este eliberare. Crucea este lumină: Lumină și liberare împotriva dușmanilor noștri celor mai ucigași

Ca noi să privim eliberarea în ea însăși sau felul în care a fost lucrată ea, totul este în mod egal slavă și putere.

Crucea ne înzestreză cu tot binele. Pentru noi înșine, pentru lumea întreagă, pentru cer.

De la cruce avem noi comoara noastră spirituală. Prin ea suntem noi luminați despre adevărurile mântuirii. De la ea obținem împăcarea noastră cu Dumnezeu. Ea ne deschide drumul spre ceruri. În ea găsim noi armele noastre cel mai bine ascuțite împotriva oricărui dușman de al nostru deodată. Pe ea ca pe un altar sfințit facem noi să fie plăcute jertfele noastre și rugăciunile noastre.

Ceea ce este ea pentru fiecare dintre noi, crucea este pentru lumea întreagă. Căci dinafară pe locul înălțat, între cer și pământ se înalță crucea, făcându-ne să înțelegem care va fi binecuvântarea pământului și a cerului. De la ea ies virtuțile curățitoare care sfințesc universul. În sfârșit, pe Golgota, o scenă care se desfășoară ne arată ultima putere și ultima binefacere a crucii. Căci de la cruce pornesc solemnele cuvinte care din tâlharul hulitor fac alesul și oaspetele cerului. Căci crucea singură ne duce de la mizeriile și nedreptățile acestei lumi la strălucirile împărăției veșnice.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Bogățiile oratorice)